

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen JUDr. Jakubem Vozábem, Ph.D., advokátem advokátní
kanceláře Vozáb & Co. Law Offices s. r. o.
se sídlem Pod vilami 747/10, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti **ČEZ Distribuce, a. s.**
IČO: 247 29 035
se sídlem Teplická 874/8, Děčín IV-Podmokly, PSČ 405 02

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017. č. j. KUKHK-30517/UP/2017/OS,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Hronov, odbor výstavby (dále i jen „*stavební úřad*“), vydal dne 14. 8. 2017 pod sp. zn. MUHR/Výst./1112/2017/Po, č. j. MUHR/Výst/2740/2017, rozhodnutí, kterým nařídil v jeho výroku I. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „*stavební zákon*“, odstranění „*nepovolené stavby elektrické přípojky pro čp. x x, nacházející se na pozemcích p. p. č. x, st. p. č. x, p. p. č. x a p. p. č. x v katastrálním území x, zahrnující v sobě izolovaný závěsný kabel v délce 47 m a jeden betonový sloup výšky cca 8 m, vč. hlavní domovní pojistkové skříň, umístěné na tomto sloupě*“ (dále také jen „*stavba*“), a to její vlastníci obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a.s. Výrokem II. tohoto prvoinstančního správního rozhodnutí byla společnosti ČEZ Distribuce, a.s., uložena povinnost uhradit náklady řízení, a to paušální částkou ve výši Kč 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala společnost ČEZ Distribuce, a. s., odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zrušil a řízení o odstranění stavby zastavil. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve zmínil stavbu původní elektrické přípojky vybudované na základě povolení stavebního úřadu z roku 1965. Byla provedena tak, že ze sloupu, situovaného na veřejném pozemku parc. č. x v kat. území x, byla vedena na dřevěný sloup o výšce cca 8 m na parc. č. x, rovněž situovaný na veřejném pozemku, a odtud až do rodinného domu č.p. x na stav. parcele č. x ve vlastnictví K. Ch. Vedení elektrické přípojky tvořily čtyři holé vodiče, které vedly přes pozemky žalobce parc. č. x – stavební a parc. č. x – zahrada. Na jaře roku 2017 došlo k odstranění této původní elektropřípojky a namísto ní byla postavena nová elektropřípojka. Původní dřevěný sloup byl vyměněn za sloup betonový o výšce cca 9 m, na který byla umístěna hlavní pojistková skříň, kterou nyní elektrická přípojka končí. Čtyři neizolované vodiče elektrického vedení byly nahrazeny kabelem. Po upozornění stavebního úřadu na tuto situaci ze strany žalobce, zahájil stavební úřad s vlastníkem a zároveň stavebníkem nové el. přípojky řízení o jejím odstranění. To bylo zakončeno žalovaným rozhodnutím s tím, že stavba nové elektrické přípojky nevyžadovala přivolení stavebního úřadu (o tom ještě dále). S tímto závěrem se ale žalobce neztotožňuje.
3. Je totiž přesvědčen o tom, že nová elektrická přípojka není „*vedením technické infrastruktury*“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bodu 2 stavebního zákona, a proto ani nepřicházelo do úvahy podřazovat ji pod ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. Žalobce dále pokračoval s tím, že pojmy „*stavba technické infrastruktury*“, „*vedení technické infrastruktury*“ ani „*provozně související zařízení*“ stavební zákon nijak nedefinuje a že je třeba je vykládat na základě zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v platném znění. V souvislosti s tím citoval ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1 energetického zákona, který definuje distribuční soustavu jako „*vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění*“

distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu“.

4. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 energetického zákona pak definuje elektrickou přípojku jako „zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy, a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení“.
5. Z uvedeného žalobce dovozuje, že energetický zákon rozlišuje mezi pojmy „zařízení“ a „vedení“, přičemž elektrická přípojka je zařízením, nikoliv vedením. Právě z toho žalobce dovozuje, že na daný případ nemohla být aplikována právní úprava obsažená v ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, neboť ta dopadá pouze na „vedení technické infrastruktury“, nikoliv na „zařízení“ ve smyslu energetického zákona.
6. Žalovaným odkazovaná metodická pomůcka v oblasti výkladu pojmů elektroenergetiky, vydaná Ministerstvem pro místní rozvoj (viz její bod 1.2.1.), nemůže na této skutečnosti nic změnit, neboť není obecně závazným právním předpisem, nehledě na to, že v bodě 1.1.6. předmětné metodické pomůcky je elektrická přípojka naopak definována jako zařízení.
7. Skutečnost, že elektrická přípojka není vedením technické infrastruktury, vyplývá podle žalobce „i z ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bodu 5. a bodu 10. stavebního zákona, která uvádějí, jaké stavby nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. V bodě 5. citovaného ustanovení stavebního zákona jsou uvedeny „podzemní a nadzemní vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny, včetně podpěrných bodů a systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky, s výjimkou budov“ a v bodě 10. uvedeného ustanovení stavebního zákona jsou uvedeny „vodovodní, kanalizační a energetické přípojky včetně připojení stavby a odběrných zařízení vedených mimo budovu nebo připojení staveb plnících doplňkovou funkci ke stavbě hlavní na rozvodné síť a kanalizace stavby hlavní“. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že stavební zákon rozlišuje mezi stavbou vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny a mezi stavbou elektrické přípojky. K tomu žalobce pro úplnost dodal, že § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona uvádí hned několik různých druhů „vedení“ (např. komunikační vedení, vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny, vedení přepravní nebo distribuční soustavy plynu či vedení sítí veřejného osvětlení). Vzhledem k tomu žalovaný pochybil, pokud stavbu nové přípojky vyhodnotil jako vedení technické infrastruktury.
8. Žalobce rozporoval i závěr, že nová přípojka byla výměnou elektrické přípojky původní, u které se neměnila její trasa, nedošlo k překročení hranice dosavadního ochranného nebo bezpečnostního pásma. Právě z něho žalovaný dovozoval, že tato stavba nepotřebovala pro své umístění územní rozhodnutí ani územní souhlas. A žalobce pokračoval s tím, že:

„Žalobce uvádí, že skutečná povaha Nové přípojky jako nové stavby je zřejmá z provedených stavebních prací, při kterých došlo nejen k odstranění původních holých vodičů na izolátorech a k jejich nahrazení jedním izolovaným závěsným kabelem, ale dále došlo i k odstranění původního dřevěného Sloupu 2, tj. jediného podpěrného bodu, a k jeho nahrazení betonovým Novým Sloupem 2 vyšším o cca 1 m. Původní Sloup 2 byl tedy nahrazen sloupem novým ze zcela jiného materiálu a jiných rozměrů. Oproti původnímu stavu v rámci Nové přípojky

rovněž došlo k zakončení elektrické přípojky nízkého napětí do hlavní pojistkové skříně umístěné na Novém Sloupu 2 postaveném na pozemku parc. č. x, když přitom původně byla Původní přípojka zakončena až v hlavní pojistkové skříně umístěné v obvodové zdi Budovy, která je součástí pozemku parc. č. x.

V této souvislosti Žalobce dále uvádí, že z provedení Nové přípojky je rovněž patrné, že oproti Původní přípojce se trasa jednoznačně změnila, neboť v úseku mezi Novým Sloupem 2 a Budovou již Nová přípojka vedena není, zatímco Původní přípojka vedla až do Budovy, kde byla zakončena v hlavní pojistkové skříně. Trasa Původní přípojky přitom měřila celkem odhadem 67 m, zatímco trasa Nové přípojky měří celkem odhadem 47 m. Je proto evidentní, že trasa Nové přípojky se oproti trase Původní přípojky zkrátila, tedy se změnila; na tom přitom nemůže nic změnit skutečnost, že v úseku od Sloupu 1 do Nového sloupu 2 se trasa Původní přípojky a Nové přípojky v ploše víceméně překrývají. V této souvislosti Žalobce pro úplnost uvádí, že dle jeho názoru však ani v úseku mezi Sloupem 1 a Novým Sloupem 2 není trasa Původní a Nové přípojky shodná (nezměněná), neboť nově umístěný izolovaný závěsý kabel nízkého napětí vedoucí nad Pozemky Žalobce je veden v blízkosti Sloupu 1 a tím i v těsné blízkosti Žalobcova domu č.p. x, a přibližně o 1 m blíže povrchu země, než původní 4 holé vodiče.

V návaznosti na uvedené Žalobce odkazuje na názor Nejvyššího soudu vyjádřený v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 216/2006 ze dne 30. 9. 2008, ve kterém Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že „Na pozemku parc. č. x se elektrické vedení od původní trasy odchýlilo v rozsahu 2,74 – 4,67 m. Pak nelze dospět k jinému závěru, než že původní vedení bylo zrušeno a postaveno vedení nové.“ K tomu Žalobce dodává, že pokud je za odchýlení se od trasy ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu považována situace, kdy dojde k posunu nového vedení o 2,74 – 4,67 m oproti původnímu vedení, tak potom tím spíše se za odchýlení od trasy musí považovat situace, kdy v části původní trasy není nové nadzemní vedení umístěno vůbec. Uvedený názor Nejvyššího soudu a z něj vyplývající závěr o zániku Původní přípojky proto dle přesvědčení Žalobce musí nutně dopadat i na situaci, kdy trasa Původní přípojky byla postavením Nové přípojky zkrácena o cca 20 m, tedy přibližně o 1/3 původní délky trasy.

Původní přípojka tedy byla zcela demontována a na jejím místě byla postavena Nová přípojka zcela jiné kvality a ve změněné trase. Žalobce je proto přesvědčen, že nebyly splněny podmínky vyžadované ustanovením § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, tedy není na stavbu Nové přípojky možné pohlížet jak na „výměnu“ nevyžadující vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.“

9. Žalobce žalovanému dále vytýkal, že dospěl i k nesprávnému závěru v tom směru, že na pozemcích žalobce dotčených novou přípojkou vážně legální věcné břemeno podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, účinného ke dni 13. 12. 1965, kdy bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění původní přípojky, Tak tomu ale podle žalobce není, neboť byla postavena nová elektrická přípojka, nešlo o její výměnu. Krom toho stávající zákonné věcné břemeno neumožňovalo svévolně rozšiřovat přípojnou kapacitu elektrické přípojky, která je spojena s novým kabelovým vedením a novým betonovým podpěrným bodem jiných rozměrů, na který je možné umístit více hlavních domovních pojistkových skříní, a tím případně v budoucnu připojit i další odběratele elektrické energie nad dosavadní rámec. Co do rozsahu oprávnění plynoucího z citovaného zákonného ustanovení odkazoval žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006, rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30A 34/2013-127, a rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 10 As 167/2014-51, z nichž dovozoval, že na novou elektrickou přípojku není možné aplikovat původní věcné břemeno.

10. Své žalobní námitky shrnul závěrem žaloby žalobce takto:

- „Žalovaný nesprávně posoudil povahu elektrické přípojky jako vedení technické infrastruktury;
- Žalovaný nesprávně posoudil stavbu Nové přípojky jako výměnu vedení technické infrastruktury ve smyslu ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona;
- Žalovaný v důsledku nesprávného posouzení charakteru stavby Nové přípojky jako pouhé změny stávajícího vedení aplikoval zákon č. 79/1957 Sb., elektrizační zákon, tedy nesprávný právní předpis, a došel k nesprávnému a nepřipustně extenzivnímu výkladu oprávnění z legálního věcného břemene na základě předmětného zákona;
- Žalovaný nepotvrdil věcně správné Rozhodnutí Stavebního úřadu o odstranění nepovolené stavby Nové přípojky.“

11. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

12. Shora uvedenou žalobu žalobce doplnil ještě dodatkem ze dne 27. 3. 2018, v němž se věnoval věcné – technické stránce obou elektrických přípojek. Dokumentoval jím zejména rozdíly mezi původní a novou elektrickou přípojkou v kvalitě a způsobu provedení, z čehož dovozoval, že nejde o pouhou výměnu uvedených staveb.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 27. 2. 2018. Nejdříve v něm shrnul dosavadní průběh řízení a poté reagoval na jednotlivé žalobní námitky. K otázce výměny vedení původní elektrické přípojky, respektive aplikace § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona na daný případ, poukazoval na důvodovou zprávu k zákonu č. 350/2012 Sb., jímž právě bylo do stavebního zákona citované ustanovení zařazeno, a podle které:

„Nově stavební zákon vylučuje povinnost vydat rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas na výměnu technické infrastruktury. Podmínkou je, že se nesmí změnit trasa a nesmí dojít k překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma. Dané ustanovení dopadá na případy tzv. obnovy a udržování bezpečnosti a spolehlivosti technické infrastruktury, vyplývající ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů. Jedná se o případy, kdy je provozovatel technické infrastruktury ze zákona povinen obnovit stávající vedení a zařízení technické infrastruktury z důvodu náhrady technicky zastaralého stavu modernějšími částmi a komponenty odpovídajícími současnému stupni technologického a technického vývoje, stavu výzkumu, vědy a techniky a jejich normované úrovni, zkvalitnění přenosových, distribučních, přepravních schopností, zvýšení bezpečnosti, spolehlivého provozování a prevence vzniku poruch nebo závad. V rámci těchto činností se nemění trasa ani technické parametry této vyměňované infrastruktury nedochází ani k překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma a není tedy zasahováno do cizích práv ani jiných veřejných zájmů.“

14. Žalovaný dále konstatoval, že při výkladu ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona a posouzení otázky jeho užití na projednávanou věc vycházel i z odborné komentářové literatury ke stavebnímu zákonu, např. Macháčková, J. a kol., *Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 899 s.*, která ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona vykládá tak (str. 311-312), že „povinnost vydání úkonu ze strany stavebního úřadu je vyloučena i v případě výměny vedení technické infrastruktury ve smyslu energetického zákona. Základní podmínkou je, že se při výměně nezmění trasa tohoto vedení, a nesmí dojít ani k překročení hranice stávajícího ochranného a bezpečnostního pásma. Daná výjimka z posouzení stavebním úřadem dopadá na případy obnovy a udržování bezpečnosti a spolehlivosti technické infrastruktury, vyplývající z energetického zákona. Jedná se o případy, kdy je provozovatel technické infrastruktury ze zákona povinen obnovit stávající vedení a zařízení technické infrastruktury z důvodů náhrady technicky zastaralého stavu modernějšími částmi a komponenty. Tato výměna vede ke zkvalitnění přenosových, distribučních a přepravních schopností dané soustavy, zvýšení bezpečnosti a spolehlivosti provozu. V rámci těchto činností se však nesmí měnit trasa, a to ani ve smyslu určující linie, ani ve smyslu výškového určení daného původním vedením. Zachováním stávajících ochranných a bezpečnostních pásem je ohlídán případný zásah do cizích práv a jiných veřejných zájmů. Všechny zde uvedené podmínky musí být splněny současně. Při výměně by mělo být zachováno původní umístění celého vedení, tzn. i stožáry by měly být umístěny na svých původních pozicích. Smyslem je kopírování trasy vedení ve stávající trase, včetně zachování stožárových míst, kdy nové základy by měly být situovány do původních stávajících míst stožárů. Otázkou je, nakolik lze toto z technického hlediska vždy dodržet, drobné odchylky lze v praxi zřejmě respektovat.“

15. K uvedenému pak žalovaný ještě dodal, že s účinností novely stavebního zákona č. 225/2017 Sb. od 1. 1. 2018 došlo k dalšímu uvolnění podmínek stanovených ustanovením

§ 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, kdy toto ustanovení nyní zní tak, že „rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje výměna vedení technické infrastruktury, pokud nedochází k překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma.“ Uvedenou novelou tedy došlo i k vypuštění podmínky „neměnnosti trasy“ ve smyslu určující linie a ve smyslu výškového určení daného původním vedením, a jedinou podmínkou u těchto záměrů vyvolávající potřebu vedení územního řízení tudíž zůstalo překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma.

16. Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona byly v daném případě naplněny, jak bylo ostatně zjištěno a popsáno stavebním úřadem v odůvodnění jeho rozhodnutí, nebyl stavební úřad oprávněn vést řízení o nařízení odstranění stavby.
17. K pojmům „výměna“ a „technická infrastruktura“ žalovaný uvedl, že svůj náhled na ně objasnil v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dodal, že zkrácením celkové délky vedení nemohlo dojít k novému zásahu do práv žalobce, neboť jeho výměna byla provedena v menším rozsahu oproti původnímu stavu. K rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006, dodal, že v něm nebylo možno reagovat na zákonodárcem přijatou změnu právní úpravy stavebního zákona (viz shora uvedená novela č. 350/2012 Sb.) a že „žádná správní úvaha týkající se existence či rozsahu věcného břemene týkajícího se provozování vedení na předmětných pozemcích ... nebyla a ani být nemohla, když žalovaný je z pozice stavebního úřadu oprávněn posuzovat stavební záměry pouze v rozsahu kompetencí stavebním zákonem mu svěřených, tedy toliko z hledisek veřejnoprávních...“.
18. Vzhledem k tomu žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

19. Obchodní společnost ČEZ Distribuce, a. s., dále i jen „osoba zúčastněná“, se k žalobě vyjádřila až těsně před jednáním (dne 20. 9. 2019), avšak v duchu svých dosavadních stanovisek k věci. V podstatě zastala názor, že žalobou napadené rozhodnutí je správné a že na úplně zjištěný skutkový stav aplikovaly orgány veřejné správy správné právní předpisy.
20. Podle zúčastněné osoby není nová elektrická přípojka z hlediska veřejnoprávního nedovolenou stavbou, a proto nepodléhala ingerenci stavebního úřadu. Je podle ní stavbou, která spadá pod pojem „technická infrastruktura“ použitý zákonodárcem v ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona.
21. Zúčastněná osoba zdůraznila, že má, jakožto příslušný licencovaný provozovatel distribuční soustavy, zákonem uloženou povinnost vykonávat licencovanou činnost tak, aby byla zajištěna spolehlivá a trvale bezpečná dodávka energie při současném zajištění spolehlivého provozování, obnovy a rozvoje distribuční soustavy (viz § 11 odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 25 odst. 1 písm. a/ zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů /energetický zákon/, ve znění pozdějších předpisů), přičemž platí, že se distribuce elektřiny uskutečňuje ve veřejném zájmu (srov. § 3 odst. 2 citovaného zákona).
22. K realizaci stavby došlo v rámci provádění běžné výměny vedení technické infrastruktury ve smyslu § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. Při této výměně vedení technické infrastruktury nedošlo ke změně její trasy ani k překročení hranice stávajícího ochranného pásma, jak ostatně konstatoval rovněž stavební úřad v prvoinstančním

rozhodnutí. K výkladu pojmu „*výměna vedení technické infrastruktury*“, který je použit v § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, uvedla, že je primárně nutno vyložit pojem „*vedení technické infrastruktury*“. Podle § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona je za technickou infrastrukturu nutno pokládat mj. energetické vedení, jakožto pojem z oblasti energetiky, který primárně upravuje energetický zákon. Rovněž legislativní poznámka č. 59, kterou zákonodárce vložil do § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona pro snazší výklad pojmu „*výměna vedení technické infrastruktury*“, jednoznačně odkazuje na energetický zákon. Pojem „*vedení technické infrastruktury*“ je tedy nutno interpretovat ve smyslu a účelu daného energetickým zákonem.

23. Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona se distribuční soustavou rozumí „*vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky, včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.*“ Energetický zákon v § 2 odst. 2 písm. a) bod 2. dále stanovuje, že elektrickou přípojkou se rozumí „*zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy, a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení*“.
24. Z uvedeného vyplývá, že elektrická přípojka k domu č. p. x ve x (a to jak přípojka původní, tak i přípojka nově vybudovaná, tj. stavba) nepochybně spadá pod pojem „*vedení technické infrastruktury*“ použitý v § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. Důvodem je mj. skutečnost, že tato elektrická přípojka je majetkem společnosti ČEZ Distribuce, a.s., (jakožto příslušného licencovaného provozovatele distribuční soustavy) a jako taková je tedy součástí distribuční soustavy ve smyslu energetického zákona. Jak plyne přímo z textu § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona, distribuční soustava slouží k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území.
25. V případě výměny elektrické přípojky pro dům č. p. x ve x tedy nutně muselo dojít k výměně vedení technické infrastruktury, neboť fakticky nedošlo k ničemu jinému, než k výměně části distribuční soustavy sloužící k distribuci elektřiny na vymezeném území, kterou je společnost ČEZ Distribuce, a.s., povinná provozovat dle energetického zákona ve veřejném zájmu s přihlédnutím k zajištění bezpečnosti a spolehlivosti dodávek elektřiny.
26. Žalobcův závěr založený na interpretaci § 103 stavebního zákona postrádá podle osoby zúčastněné jakoukoli relevanci, neboť zařazení různých druhů staveb do jednotlivých bodů 1. až 17., jak se tyto nacházejí v jeho § 103 odst. 1 písm. e), nemá a ani nemůže mít jakoukoli relevanci při určování, zda nějaká stavba spadá či nespadá pod termín „*vedení technické infrastruktury*“ ve smyslu energetického zákona. Krom toho musí elektrická přípojka jakožto součást distribuční soustavy spadat pod § 103 odst. 1 písm. e) bod 5. stavebního zákona (tj. nikoli pod § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona) a je jí tedy nutno považovat za stavbu energetického vedení, neboť distribuční soustava samozřejmě primárně slouží k rozvodu elektřiny a tedy nemůže být ničím jiným než právě energetickým vedením. Přitom platí, že i samotný stavební zákon považuje energetické vedení za technickou infrastrukturu (viz § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona). Elektrické vedení přitom není ničím jiným, než vedením

energetickým, a tedy i přes výklad elektrické přípojky učiněný ve zmiňované metodické pracovní pomůcce vydané Ministerstvem pro místní rozvoj je nutno dojít k závěru, že se v případě elektrické přípojky jedná o technickou infrastrukturu.

27. Osoba zúčastněná se ztotožnila se žalovaným v hodnocení nové stavby elektrické přípojky jako pouhé „*výměny vedení technické infrastruktury*“. Odmítá tvrzení, že by se tato stavba jakkoli odchylovala od trasy původní elektrické přípojky. V rámci předmětné výměny vedení technické infrastruktury došlo k výměně stávající elektrické přípojky pro dům č. p. x x, která vlivem svého stáří a špatného technického stavu již nevyhovovala současným zákonným požadavkům na zajištění bezpečné a spolehlivé dodávky elektrické energie (viz fotodokumentace předložená v rámci správního řízení). Výměna elektrické přípojky v sobě zahrnovala výměnu jednoho podpěrného bodu metodou tzv. kus za kus, kdy byl původní dřevěný sloup, jenž byl osazen na betonové patce, nahrazen novým betonovým sloupem umístěným přesně do stejného místa. Důvodem výměny podpěrného bodu byla skutečnost, že došlo k vychýlení původního podpěrného bodu mimo stanovenou osu, což kolidovalo se zákonným požadavkem na bezpečné a spolehlivé provozování distribuční soustavy. V rámci předmětné výměny vedení technické infrastruktury dále došlo k nahrazení původních a již technicky nevyhovujících vodičů AlFe 4x16 mm² za modernější a technicky vhodnější kabel AYKYz 4x16 mm². Nově vybudovaná elektrická přípojka pro dům č. p. x ve x v současnosti nezasobuje předmětný dům a dočasně končí na betonovém sloupu, neboť dům č. p. x ve x aktuálně prochází rozsáhlou rekonstrukcí, která napojení v současnosti znemožňuje. Dům bude napojen ihned po skončení této probíhající rekonstrukce.
28. Při výměně vedení technické infrastruktury (elektrické přípojky pro dům č. p. x ve x) nedošlo ke změně trasy stavby oproti trase původní elektrické přípojky, což mj. uvedl i stavební úřad v rozhodnutí. Výměnou vedení technické infrastruktury (elektrické přípojky pro dům č. p. x ve x) nebyly dotčeny ani zásadní kvalitativní a kvantitativní parametry elektrické přípojky (tj. počet a umístění podpěrných bodů, výška a šířka podpěrných bodů, hodnota hladiny napětí, atd.). V důsledku výměny tohoto vedení technické infrastruktury nedošlo ani k překročení hranice původního ochranného pásma (srov. § 46 energetického zákona).
29. K námitkám žalobce, že žalovaný došel k nesprávnému závěru ohledně legálního věcného břemene dle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb., zúčastněná osoba uvedla, že se žalovaný touto otázkou vůbec nezabýval. K doplnku žaloby ze dne 27. 3. 2018, v němž žalobce poukazuje na technické rozdíly mezi původní a novou stavbou elektrické přípojky, dodala, že odmítá v něm prezentovaný názor žalobce, podle něhož mělo dojít k podstatné kvalitativní změně, která by způsobila zánik legálního věcného břemene ve smyslu ustanovení § 22 zákona č. 79/1957 Sb. A to i s tím, že se v daném přezkumném řízení řeší toliko otázka veřejného práva, tj. zda se v případě stavby elektrické přípojky jedná o stavbu povolenou či nepovolenou. K otázce technických rozdílů mezi původní a novou elektrickou přípojkou uvedla, že určité technické rozdíly mezi nimi samozřejmě existují, což má za zcela logické. V důsledku vychýlení dřevěného podpěrného bodu, který byl součástí původní elektrické přípojky, došlo k nucené výměně původní elektrické přípojky vybudované v šedesátých letech minulého století za stavbu, která byla realizovaná v roce 2017. Je zřejmé, že za oněch cca 50 let, které uplynuly mezi vybudováním původní elektrické přípojky a realizací přípojky nové, došlo vlivem

technického pokroku a potřeby dbát o maximální zvyšování bezpečnosti a spolehlivosti provozování distribuční soustavy k určitému posunu při budování elektrických přípojek.

30. Je však nutné mít na zřeteli, že podstatou a smyslem výměny vedení technické infrastruktury ve smyslu § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona (tj. i výměny původní elektrické přípojky), je vyměnit původní vedení, které již nevyhovuje současným technickým a technologickým normám, a nebo které neumožňuje bezpečný a spolehlivý provoz, za vedení nové, které již odpovídá všem zákonným požadavkům na bezpečnost a spolehlivost. Tento smysl a účel potvrzuje i samotná důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb., jímž byla s účinností k 1. 1. 2013 učiněna příslušná novelizace ustanovení § 79 odst. 2 stavebního zákona. Je tedy zřejmé, že zákonodárce nikdy nezamýšlel, aby za využití § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona docházelo pouze k takovým výměnám vedení technické infrastruktury, kdy by se původní vedení technické infrastruktury vyměnilo za takové nové vedení technické infrastruktury, které by bylo po technické stránce naprosto shodné jako původní vedení technické infrastruktury.
31. Pokud bychom totiž v teoretické rovině připustili opak, tj. že nové vedení technické infrastruktury musí po technické stránce zcela odpovídat původnímu vyměněnému vedení technické infrastruktury, tak by se původní desítky let stará vedení technické infrastruktury (lhostejno zda by šlo o vedení elektrická, plynárenská, vodárenská, telekomunikační či jakákoliv jiná) musela nahrazovat technicky zcela odpovídajícími vedeními, která by však již zákonitě nemohla odpovídat současným standardům a normám v oblasti bezpečnosti a spolehlivosti.
32. Osoba zúčastněná na řízení uzavřela své vyjádření s tím, že předmětná elektrická přípojka nevyžadovala ke své realizaci územní rozhodnutí ani územní souhlas a ani stavební povolení či ohlášení, jakož ani ohlášení záměru předchozí přípojku odstranit, tedy že tyto záměry jsou zbaveny jakékoli ingerence stavebního úřadu ve stádiu umísťování, provádění, užívání i odstraňování. Vyjádřila opakovaně přesvědčení, že v daném případě šlo prostou výměnou vedení technické infrastruktury, při níž nedošlo ke změně její trasy ani k překročení hranice stávajícího ochranného pásma, a která nahradila původní a již nevyhovující elektrickou přípojku z 60. let 20. století. Nemůže v žádném případě jednat o stavbu z veřejnoprávního hlediska nepovolenou a stavební úřad tak ani neměl zahajovat předmětné řízení o odstranění stavby. S ohledem na to navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

33. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. 9. 2019. Jeho účastníci při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
34. Pokud jde o skutkový stav věci, třeba konstatovat, že jej stavební úřad zachytil v pečlivě utříděném správním spisu, v němž soustředil všechny rozhodné listiny, včetně příslušné fotodokumentace, a to jak k původní, tak i nové elektrické přípojce. Na základě nich podrobně popsal skutkový stav věci v odůvodnění svého prvoinstančního správního rozhodnutí (viz jeho část III.A Skutková zjištění). K původní elektrické přípojce vedoucí k rodinnému domu č. p. x x konstatoval, že byla tvořena čtyřmi holými vodiči, že

začínala odbočením z hlavního vedení na 1. podpěrném bodě – betonovém sloupu na poz. parc. č. x, dále pokračovala přes pozemky st. p. č. x a p. p. č. x (pozemky ve vlastnictví žalobce) na 2. podpěrný bod – dřevěný sloup, který se nacházel na veřejně přístupné cestě parc. č. x, z něhož dále vedla na střešník domu č. p. 3 a do hlavní domovní pojistkové skříně v jeho obvodové zdi.

35. Nová elektrická přípojka NN k rodinnému domu č. p. x x, která je předmětem daného přezkumného řízení, je tvořena podle stavebního úřadu izolovaným závěsným kabelem v délce cca 47 m a jedním novým betonovým sloupem výšky cca 8 m, na němž je i hlavní domovní pojistková skříň, a vede rovněž po pozemcích žalobce parc. č. x – stavební a parc. č. x v katastrálním území x.
36. Původní elektrická přípojka byla zcela odstraněna a nahrazena v celém rozsahu výše popsanou novou elektrickou přípojkou. K tomuto došlo najednou, a to v průběhu cca tří týdnů. Stavební úřad dospěl k závěru, že trasy původní el. přípojky a nové el. přípojky se shodují, k odchýlení nedošlo, materiálové provedení nové elektrické přípojky je na úrovni současných technických a bezpečnostních standardů, nový betonový sloup je nepatrně vyšší, oproti původnímu a nová el. přípojka je o několik metrů kratší, neboť je ukončena již v pojistkové skříně na novém betonovém sloupu, nikoliv na domě č. p. x. Dále stavební úřad uvedl, že nová el. přípojka přenáší stejné napětí a že nedošlo ke změně ochranného či bezpečnostního pásma. K uvedenému třeba ještě dodat, že souhrn všech podkladů, z nichž stavební úřad vycházel při rozhodování v dané věci, je uveden v části III.E odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí.
37. K původní elektrické přípojce existují doklady o jejím umístění (viz územní rozhodnutí č. 79 ze dne 13. 12. 1965, č. j.: 1957/65-Žk), o povolení její stavby stavebním úřadem (viz rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 1. 3. 1966, č. j.: 3676/65-66/Žk), a o její kolaudaci (viz povolení k uvedení do trvalého provozu ze dne 22. 2. 1967, zn.: 505/Hl./V). Vlastníkem nové elektrické přípojky je obchodní společnost ČEZ Distribuce, a.s.
38. Stavební úřad dospěl k závěru, že nová elektrická přípojka je novou stavbou, při které nešlo o výměnu přípojky původní (přípojky za přípojku), jak ji má na mysli § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, a proto ji nebylo možno realizovat bez jeho přivolení. Konkrétně bez územního rozhodnutí či alespoň územního souhlasu. K „výměně“ podle stavebního úřadu nedošlo, protože původní elektrická přípojka byla odstraněna celá a jako taková zanikla. Nejedná se podle něho ani o stavbu technické infrastruktury. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, krom toho se krajský soud vrátí k těmto otázkám ještě dále.
39. Vzhledem k uvedenému nahlížel stavební úřad na novou elektrickou přípojku jako na stavbu nepovolenou a jako o takové zahájil a vedl o ní řízení o odstranění. Protože v jeho rámci stavebník a vlastník uvedené přípojky zároveň (v tomto přezkumném řízení osoba zúčastněná, která trvá na stanovisku, že v rozporu se stavebním zákonem nepostupovala) nepožádal o její dodatečné povolení, nařídil mu stavební úřad rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017, sp. zn. MUHR/Výst./1112/2017/Po, č. j. MUHR/Výst./2740/2017, podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona její odstranění. O odvolání osoby zúčastněné na řízení proti němu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
40. Žalovaný dospěl ohledně hodnocení nové elektrické přípojky, jejího provedení bez jakéhokoliv přivolení stavebního úřadu z pohledu stavebního zákona, ke zcela opačnému

závěru, než prvoinstanční správní orgán. Ztotožnil se totiž s jejím stavebníkem, že došlo k pouhé výměně původní elektrické přípojky za novou, kterou lze podřadit pod pojem technické infrastruktury, takže při zachování trasy přípojky a nepřekročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma byl namístě postup podle § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. K těmto závěrům dospěl žalovaný z následujících důvodů.

41. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení žalovaný předně konstatoval, že předpokladem vedení řízení o odstranění stavby je existence stavby, která podléhá režimu stavebního zákona podle jeho ustanovení § 2 odst. 3. Konstatoval, že se podle něho stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Pokud stavební úřad zjistí stavbu spadající pod režim § 2 odst. 3 stavebního zákona, která vyžaduje rozhodnutí nebo opatření (územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení či ohlášení) nebo jiný úkon podle stavebního zákona, a je provedena bez nich, musí ji projednat stavební úřad v řízení o odstranění. Žalovaný se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že nová elektrická přípojka stavbou je, nicméně vzhledem k existenci původní povolené elektrické přípojky ve stejném místě - totožné trase zdůraznil, že bylo nutno v daném případě ještě posoudit, zda se nejednalo o výměnu vedení technické infrastruktury ve smyslu § 79 odst. 2 písm. s), podle kterého *„rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje taková výměna vedení technické infrastruktury“*⁵⁹⁾, *pokud se nemění její trasa a nedochází k překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma*
42. Stavební úřad k této otázce uvedl, že energetický ani stavební zákon pojem „výměna“ nedefinují. Zmínil přitom změny staveb podle stavebního zákona (nástavba, přístavba, stavební úpravy, udržovací práce) s tím, že předpokladem jejich provedení vždy je, aby stavba, na které by se takové změny prováděly, po celou tu dobu existovala, tedy aby ještě před tím nezanikla. Tento závěr (potřebnost zachování alespoň části původní stavby) poté aplikoval stavební úřad i na zmíněný pojem „výměna“ užitý v § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. S tímto závěrem se však žalovaný neztotožnil, když uvedl, že *„Je však nutno dodat, že výměna (vedení) změnou dokončené stavby dle stavebního zákona není, neboť tento druh (obnovy) staveb nespadá pod druhy změn dokončených staveb taxativně vyjmenovaných v ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona, a onu podmínku „zachování částí původní stavby“ proto na ni nelze aplikovat.*

(-)

Jako příklad, kterým by dle názoru stavebního úřadu bylo možné demonstrovat užití pojmu výměna vedení, a který by dle názoru stavebního úřadu nevyžadoval vydání žádného předchozího rozhodnutí či opatření podle stavebního zákona, stavební úřad uvedl situaci, kdy existuje energetické vedení definované svým počátkem, koncem a napětím v délce několika kilometrů či desítek kilometrů, kdy by stavebník tuto stavbu měnil postupně tak, že by v každém okamžiku byla část původní stavby zachována.

Odvolační orgán k tomu uvádí, že z hlediska stavebního zákona nelze shledat rozdíl mezi projednávanou věcí a stavebním úřadem nastíněným případem, neboť i v případě postupné výměny celého vedení by výsledkem této výměny nebylo nic jiného, než nová stavba. Není přitom ani zřejmé, v jakém rozsahu by bylo třeba původní stavbu dle názoru stavebního úřadu nutno ponechat (zda by např. postačil 1 podpěrný bod, 1 pole vedení či více...), aby

stavební úřad považoval původní stavbu ještě za zachovalou. Zejména však není zřejmý právní důvod, na základě kterého stavební úřad k takové podmínce dospěl.

Lze tedy na základě výše uvedeného shrnout, že jedinými podmínkami, které stavební zákon při provádění výměny vedení technické infrastruktury v ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stanoví, jsou neměnnost původní trasy vedení a nepřekročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma. Uvedené podmínky byly dle zjištění stavebního úřadu v daném případě dodrženy. Podmínku, aby výměna vedení byla prováděna postupně, nebo aby po celkové výměně vedení byla zachována některá z jeho původních částí, stavební zákon nestanoví, tudíž ani stavební úřad není oprávněn dodržení takových podmínek po stavebníkovi vyžadovat.“

43. Pro zodpovězení otázky, zda bylo možno aplikovat na předmětnou stavbu ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, bylo pro žalovaného dále nezbytné zodpovědět otázku, zda elektrická přípojka je vedením technické infrastruktury. K této otázce se stavební úřad vyslovil v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí následovně:

„[48] Správní orgán dále zkoumal, zdali je elektrickou přípojku k rodinnému domu vůbec možno považovat za technickou infrastrukturu. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona se za technickou infrastrukturu (kterou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení) považují mj. energetická vedení, zřizovaná nebo užívaná ve veřejném zájmu. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 energetického zákona elektrická přípojka začíná odbočením od spínacích proků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ní odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy, a je určena k připojení odběrného elektrického zařízení. Protože stavby podzemních a nadzemních vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny včetně podpěrných bodů jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 5 stavebního zákona, a elektropřípojky jako energetické přípojky spadají do kategorie staveb uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 stavebního zákona, pak se nemůže jednat o stejnou skupinu staveb.“

44. Žalovaný v této souvislosti stavebnímu úřadu vytýkal, že „již dále neodůvodnil, jak ona zmíněná skutečnost, kdy stavby vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny a stavby energetických přípojek jsou v ustanovení § 103 stavebního zákona (upravujícího výčet staveb, terénních úprav, zařízení a udržovacích prací) uvedeny každá v samostatném bodě, vylučuje stavby elektrických (energetických) přípojek z okruhu staveb technické infrastruktury.“ A v této souvislosti zdůrazňoval, že stavby technické infrastruktury jsou z pohledu stavebního zákona definovány nikoliv v ustanovení § 103, nýbrž v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona, podle něhož „jsou technickou infrastrukturou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby ke snižování ohrožení území živelnými nebo jinými pohromami, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody.“

45. Podle žalovaného ustanovení § 103 stavebního zákona jen uvádí některé druhy staveb technické infrastruktury v několika různých bodech, např. bod 6 – vedení přepravní nebo distribuční soustavy plynu, bod 7 – rozvody tepelné energie, bod 8 – vedení sítí veřejného osvětlení atd. Nelze proto z něho podle žalovaného dovozovat, že by rozdělení ustanovení § 103 stavebního zákona na jednotlivé body mělo nějaký vztah k definici pojmu technická infrastruktura obsaženého v § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního

zákonu. Tedy ani to, že by takové dělení vylučovalo stavby elektrických (energetických) přípojek z okruhu staveb technické infrastruktury. Za relevantní má žalovaný v tomto směru § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona, který příkladmo uvádí výčet staveb a vedení, jež lze podřadit pod pojem technická infrastruktura, přičemž mezi příklady technické infrastruktury výslovně uvádí právě i výše zmíněná energetická vedení (bez rozlišení, zda se jedná jen o vedení přenosová, distribuční nebo vedení elektrických přípojek) a s nimi provozně související technická zařízení.

46. Závěru, že elektrické přípojky jsou elektrickými (energetickými) vedeními, a tedy i stavbami technické infrastruktury, jak uvádí § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona, svědčí podle žalovaného i „Metodická pracovní pomůcka v oblasti výkladu pojmů elektroenergetiky“ vydaná odborem stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj za účelem výkladu pojmů zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, která v bodě 1.2.1 elektrickou přípojku definuje právě jako elektrické vedení.
47. Žalovaný tak dospěl na rozdíl od stavebního úřadu k závěru, že elektrická (energetická) přípojka spadá pod pojem technická infrastruktura ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bodu 2. stavebního zákona a že tedy bylo možno aplikovat na daný případ ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona. Podmínky jeho užití, tj. neměnnost původní trasy vedení a nepřekročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma, přitom byly dodrženy. K těmto závěrům ostatně dospěl i stavební úřad, jak opakovaně uvedl i v opatření ze dne 20. 6. 2017, č. j. MUHR/Výst./2048/2017, jímž předmětné řízení o nařízení odstranění stavby zahajoval, tak i v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 14. 8. 2017, sp. zn. MUHR/Výst./1112/2017/Po, č. j. MUHR/Výst./2740/2017.
48. Na základě toho žalovaný uzavřel, že nebyla splněna základní podmínka pro vedení řízení o nařízení odstranění stavby, neboť nová elektrická přípojka nevyžadovala rozhodnutí ani opatření nebo jiný úkon předpokládaný a vyžadovaný stavebním zákonem. Vzhledem k tomu žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětné stavby ze dne 14. 8. 2017, sp. zn. MUHR/Výst./1112/2017/Po, č. j. MUHR/Výst./2740/2017, zrušil a řízení týkající se jeho vydání zastavil.
49. Krajský soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i odkazuje. Jinak by totiž musel jen jinými slovy říkat totéž. Krajský soud je přesvědčen o tom, že na daný a výše popsáný případ dopadá ustanovení § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, přičemž žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění žalovaného rozhodnutí velmi podrobně a logicky vysvětlil. Není pochyb o tom, že nová elektrická přípojka předpokládá citovaného ustanovení, tedy, že jde o výměnu vedení technické infrastruktury, při které nedošlo ke změně trasy a překročení hranic stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma, splňuje. A to z důvodů, které žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí velmi podrobně rozvedl.
50. Námitky žalobce nemohly na této skutečnosti nic změnit, e krajský soud se s jeho výklady pojmů „výměna“ a „technická infrastruktura“ neztotožnil. Krajský soud nemá předně za oprávněnou námitku, že nová elektrická přípojka není výměnou předchozí elektrické přípojky, že jde o postavení nové stavby ve zcela nové trase, neboť již není vedena v úseku mezi novým sloupem a budovou č. p. x.

51. Pojem „výměna“ použitý ve stavebním zákoně není v něm zároveň blížeji vymezen. Jde o institut tzv. neurčitěho pojmu, tedy pojmu, jehož obsah nelze v zákoně nalézt. Bylo proto na správních orgánech, aby jeho obsah vymezily ve vztahu k danému případu. Jak se k této otázce postavily, je uvedeno shora a krajský soud sdílí ohledně něho závěry žalovaného. Nelze totiž ze žádných okolností dovodit, že by měla být předmětná „výměna“ výměnou jen tehdy, pokud by její předmět byl měněn po částech, nikoliv vyměněn celý najednou, jako se tomu stalo v dané věci. Bylo by totiž zcela absurdní a v rozporu se zásadou rozumnosti, aby v takovém případě o výměnu v kontextu dané věci nešlo, a to oproti postupu, kdy by byl nejdříve vyměněn např. dřevěný sloup za betonový, poté volné vodiče za kabel atd., neboť výsledek byl materiálně stejný, jen v jiné časové posloupnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě byl obsah uvedeného neurčitěho pojmu naplněn, což řádně odůvodnil (viz výše).
52. Krajský soud se neztotožnil ani se žalobcovým tvrzením, že nová elektrická přípojka je ve zcela jiné trase. Takové zjištění neučinily ostatně ani orgány veřejné správy zúčastněné na řízení, a to zcela pochopitelně, neboť se zkrácením délky dosavadní přípojky o cca 20 m nelze žalobcem tvrzenou okolnost spojit. Tedy s realizací elektrické přípojky v menším rozsahu, co do její délky, než tomu bylo dosud. Ke změně trasy nedošlo ani v důsledku změny vodičů elektrické energie (holé vodiče za kabel), když ty byly a stále jsou nataženy mezi dvěma sloupy, jejichž umístění se nezměnilo. Pokud pak žalobce zmiňoval jinou kvalitu nové elektrické přípojky, ani ta neměla vliv na posouzení pojmu „výměna“, jak přiléhavě odůvodnil nejen žalovaný, ale i osoba zúčastněná ve svém vyjádření k žalobě.
53. Dovolával-li se pak žalovaný rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, dlužno především konstatovat, že jím byl řešen zcela jiný případ, než nyní přezkoumávaný, neboť v něm došlo k odchýlení umístění nového elektrického vedení od původní trasy v rozsahu 2,74 – 4,67 m. Již jen z tohoto důvodu jde o odkaz nepřipadný, stejně jako na rozsudek nadepsaného soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30A 34/2013-127. Ten se sice týkal také elektrického vedení, avšak kvalitativně v něm šlo o věc nesouměřitelnou s žalobcem namítaným případem (odstranění dosavadního vedení, ale až po postavení nové stavby elektrického vedení 22 kV, tedy o stavbu na jiném, než dosavadním místě, přičemž orgány veřejné správy vycházely nesprávně z toho, že i přesto je s touto stavbou spojeno oprávnění vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny). Vzhledem k tomu je irelevantní i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 10 As 167/2014-51, jímž byla zamítnuta kasační stížnosti proti zmíněnému rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30A 34/2013-127.
54. Pokud žalobce spojoval s diskutovanou „výměnou“ a shora zmíněnými rozsudky zánik legálního věcného břemene dle § 22 odst. 3 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, dlužno poznamenat, že tato otázka nebyla podkladem a důvodem pro žalované rozhodnutí. Vzhledem k tomu ji nebylo třeba ze strany krajského soudu ani podrobněji rozebírat. Dospěl-li však krajský soud k závěru, že v přezkoumávané věci byly splněny předpoklady pro postup podle § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, pak má zároveň za to, že žalobcem zmiňované věcné břemeno na jeho nemovitosti dopadalo a dopadá.
55. S původní elektrickou přípojkou totiž bylo spojeno oprávnění vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny. Podle něho

energetickým podnikům příslušelo mimo jiné oprávnění stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, jakož i malé stanice do rozlohy 30 metrů čtverečních, s příslušenstvím (dále jen "vedení"), zejména zřizovat na nemovitostech podpěrné body, přepnout nemovitosti vodičů a umísťovat v nich vedení.

56. V jeho odstavci druhém pak bylo stanoveno, že: „*Za výkon oprávnění uvedených v předchozím odstavci nejsou energetické podniky povinny poskytovat náhradu. Je-li však vlastník nebo uživatel nemovitosti, která není ve státním socialistickém vlastnictví, zřízením vedení podstatně omezen v užívání nemovitosti, může žádat u orgánu, který je podle předpisů o povolování staveb příslušný pro povolení stavby energetického díla (dále jen "povolující orgán"), aby mu energetický podnik poskytl přiměřenou jednorázovou náhradu; žádost musí být pod ztrátou nároku podána do tří měsíců ode dne, kdy bylo dílo uvedeno do trvalého provozu (užívání).*“
57. Podle dalších odstavců uvedeného ustanovení vznikalo oprávnění podle odstavce prvního povolením ke stavbě vedení a zanikalo zrušením vedení, přičemž povinnost trpět výkon oprávnění uvedených v odstavci prvním vázla na dotčené nemovitosti jako věčné břemeno. V přezkoumávané věci nedošlo ke zrušení vedení, elektrická přípojka je stále na stejné trase, nebylo s ní naloženo jako s nepotřebnou (viz vyjádření osoby zúčastněné k žalobě), nebyla bez náhrady zlikvidována, a proto je žalobcem zmiňované věčné břemeno stále aktivní.
58. Krajský soud se dále ztotožňuje se závěry žalovaného, že nová elektrická přípojka je technickou infrastrukturou, jak ji má myslí ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Podle něho jsou technickou infrastrukturou mimo jiné vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například energetické vedení.
59. Krajský soud nemá pochyb o tom, že předmětná elektrická přípojka je součástí distribuční soustavy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), podle něhož se rozumí v elektroenergetice „1. distribuční soustavou vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy. Podle bodu 2. citovaného ustanovení je elektrickou přípojkou zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ní odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy, a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení.
60. Z toho jednoznačně vyplývá, že původní elektrická přípojka byla a nová elektrická přípojka je energetickým vedením, když obě byly určeny k dodávce elektrické energie. Cím jiným by ostatně nová elektrická přípojka měla být? Ničím jiným, neboť by to nedávalo smysl, slouží-li k přenosu elektrické energie. Žalobce si je uvedené právní úpravy vědom (viz strana čtvrtá žaloby dole), nicméně se snaží s odkazem na § 2 odst. 2 písm. a) bod 2. energetického zákona přesvědčit soud o tom, že je přípojka zařízením a nikoliv vedením. A z toho dovozovat, že na novou elektrickou přípojku nebylo možno

aplikovat režim § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, když ten dopadá pouze na „vedení technické infrastruktury“. Tím ale nová elektrická přípojka je, neboť je energetickým vedením, jak plyne z výše uvedeného. Uvádí-li zároveň žalobce, že pojmy „stavba technické infrastruktury“, „vedení technické infrastruktury“ či „provozně související zařízení“ nejsou ve stavebním zákoně definovány, pak se lze ovšem dobrat toho, že zde máme co dočinění s neurčitými právními pojmy. V tom případě musí krajský soud konstatovat, že se žalovaný s uvedenými pojmy vypořádal způsobem, jenž neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech. Odmítl-li úvahy stavebního úřadu ohledně použití § 103 stavebního zákona při hledání definice staveb technické infrastruktury, postupoval správně. Danou otázku přitom vyřešil ve své vlastní pravomoci, na základě svých úvah. Zmínil-li téměř na konci žalovaného rozhodnutí, že jeho závěru „svědčí např. i Metodická pracovní pomůcka v oblasti výkladu pojmů elektroenergetiky“, vydaná Ministerstvem pro místní rozvoj, učinil tak zcela jistě na dokreslení dané věci, rozhodně k ní nepřistupoval jako k prameni práva, jako k něčemu závaznému. A jak již uvedeno shora, s jeho závěry se krajský soud ztotožnil jako s věcně správnými.

61. Lze tak shrnout, že novou elektrickou přípojku bylo možno provést postupem podle § 79 odst. 2 písm. s) stavebního zákona, podle něhož rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje výměna vedení technické infrastruktury, pokud se nemění její trasa a nedochází k překročení hranice stávajícího ochranného nebo bezpečnostního pásma. V přezkoumávané věci se jednalo o výměnu vedení technické infrastruktury, jak rozvedeno výše, jehož trasa se neměnila a ani nedošlo (nemohlo dojít) k vybočení z hranic zmíněných ochranným pásem, když ta pro přípojku nízkého napětí zákonem stanovena nejsou. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (viz výrok I. tohoto rozsudku).

VII. Náklady řízení

62. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud ale nezjistil, že žalovanému nějaké náklady řízení vznikly, a proto o nich bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
63. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz III. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. září 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu